

A nyugtalanság gyökere



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 10:34-39; 23:1-13;
Lukács 12:13-21; 22:14-30; Filippi 2:5-8

„Mert ahol irigység van és viszálykodás, ott zűrzavar van és mindenféle gonosz tett” (Jak 3:16, RÚF).

A nyárfa gyönyörű, tizenöt-harminc méter magasra megnő. Hideg éghajlaton érzi magát a legjobban, ahol hűvösesek a nyarak. A fájából bútort, illetve gyufát és papírt készítenek. Keményebb teleken a szarvasok és más állatok gyakran megrágnak a fiatal nyárfákat, mivel a kérgük tápanyagban gazdag. Sok napfényre van szükségük és állandóan növekednek – még télen is, amitől különféle állatfajok számára fontos táplálékforrásnak számítanak.

A nyárfáról ugyanakkor azt is tudjuk, hogy a növényvilág legkiterjedtebb gyökérrendszerét képezik. Felszín alatti gyökérsarjakkal igen gyorsan terjedő, föld alatti kolóniát alkotnak, nagy területet lefedve. A fa körülbelül százötven évig él, de a nagyobb gyökérrendszerek a föld alatt évezredekig is élhetnek.

Az e heti tanulmányunkban szeretnénk felfedezni néhányat a nyugtalanságunk gyökerei közül. Több minden akadályoz minket abban, hogy valódi nyugalomra leljünk Jézusban. Ezek közül némelyik elég nyilvánvaló és nem igényel sok figyelmet. Mások kevésbé egyértelműek lehetnek a számunkra, és mint a láthatatlan, föld alatti nyárfagyökérzet esetében, nem mindig figyelünk fel bizonyos magatartásformákra és tettekre, amelyek elválasztanak minket a Megváltótól.

JÉZUS ÉS A MEGHASONLÁS

Nem sokan élvezik a vizályokat. Összehangra és békességre vágyunk. A gyülekezeteinkben és az intézményeinkben még tanfolyamokat is tartunk a békeltetésről és a konfliktusmegoldásról.

Olvassuk el Mt 10:34-39 szakaszát! Vajon miért mondta Jézus, hogy nem békességet, hanem kardot hozni jött? Mit jelent ez, tekintettel arra, hogy Ő a „*békesség fejedelme*” (Ézs 9:6)?

Megdöbbenő, szinte felfoghatatlan Jézus kijelentése Mt 10:34-39 részében. Az Üdvözítő magatehetetlen kisbabaként jött el, nem hatalmas, kiváló testőrökkel körülvett királyként, a felebarátok és az ellenségek szeretetéről prédikált, most pedig azt mondja követőinek, hogy meghasonlást támaszt és küzdelmet hoz. A tanítványai és a hallgatói ugyanúgy eltűnődhettek ezen, mint mi: *hogyan lehetséges ez?* Mt 10:35-39 szakasza tulajdonképpen a szövetségről és a hűségről szól. Jézus arra hívja a hallgatóságát Mik 7:6 versét idézve, hogy döntsenek az örökkévalóság mellett. A fiúknak szeretniük és tisztelniük kell a szüleiket. Ezt írja elő a törvény, amit Mózes a hegyen kapott. Isten ilyen elveket követel. Ám nehéz döntés előtt áll az ember, ha a szeretete felülírná a Jézus iránti hűséget. Az édesapának és az édesanyának kötelessége szeretni a gyerekeit és gondoskodni róluk. Ugyanakkor nehéz helyzetbe kerülnek a szülők, ha a szeretetük felülmúlja a Krisztus iránti elkötelezettségüket. Jézus ebben a szakaszban arra emlékeztet, hogy számíts, mi van az első helyen. Jézus három mondattal fejezi ki ezt a döntést, és mindegyikben a „*méltó*” szóval él. Nem attól válunk méltóvá, ha az erkölcsi mércénk magas vagy győzelmet aratunk a bűn fölött, hanem a Jézussal való kapcsolatunk által. Akkor válunk méltóvá, ha Őt választjuk minden más előtt, akár az édesanyánk, az édesapánk vagy a gyerekeink előtt. A kereszt szenvedését választjuk és követjük Krisztust. „Semmire sem vágyom jobban, mintsem arra, hogy a tiszta vallásosság lelkülete hassa át a fiataljainkat, aminek nyomán felveszik a keresztet és követik Jézust. Előre, Krisztus fiatal tanítványai! Az elvek irányítsanak benneteket, öltözzetek a tisztaság és az igazság ruhájába! Az Üdvözítő oda vezet benneteket, ami a leginkább illik az adottságaitokhoz, ahol a leghasznosabbak lehettek” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 87. o.).

Időnként olyan keresztet kell hordoznunk, amit nem mi választottunk, másokat pedig önként veszünk fel. Mi a titka mindkét esetben a hűséges kereszthordozásnak?

ÖNZÉS

Hasonlóan a nyárfákhoz és kiterjedt föld alatti gyökérzetükhöz, az önzés szintén egy hatalmas, megbúvó rendszer része, amit „bűnnek” hívnak. Ez akadályoz abban, hogy valódi nyugalomra leljünk Jézusban. Vajon az összes bűn között nem az önzés jelenik meg a legkönnyebben az életünkben? A többség számára olyan természetesen jön, mint a lélegzetvétel.

Olvassuk el Lk 12:13-21 szakaszát! Foglaljuk össze, hogy milyen problémát emel ki Jézus példázata! A jövőre való tervezés vajon önzés lenne, tiszteletlenség Isten országával szemben? Ha nem, vagy legalábbis nem feltétlenül, akkor mitől óv itt Krisztus?

Ez a példázat egyedül *Lukács evangéliumában* található meg, a hallgatóság egy kérdésére adott válaszként. Jézus nem vállalta magára a döntőbíró szerepét egy testvérek közötti, örökségi vitában. Inkább rámutatott a nagyobb, mögöttes problémára, ami pedig az önzés. Mélyebbre ásott, hogy rávilágítson az egyes cselekedetek alatti gyökérrendszerre.

Gondoljunk bele, hogyan jelent meg eddig az életünkben az önzés! Miként hat az Istennel, a házastársunkkal és a családunkkal, a gyülekezeti közösségünkkel, illetve a munkatársainkkal való kapcsolatunkra? Mi a megoldás kulcsa Fil 2:5-8 értelmében?

A Jézus példázatában szereplő, meg nem nevezett gazdag ember nem vette számításba a láthatatlan mennyei valóságot, amikor kizárólag a saját szükségleteire és vágyaira összpontosított. Nem tartozik Isten országának alapvető elvei közé a nagyobb, a jobb és a több. Pál bepillantást enged, rámutat, mi készítette Jézust arra, hogy Helyettesünk legyen. Fil 2:5-8 szakasza az önzetlenség, az alázat és a szeretet tervrajzát mutatja. Amennyiben nem az Isten és az emberek iránti szeretet vezérli a döntéseinket, ha nem az van az első helyen, mindig több csúrt akarunk majd építeni magunknak, és kevesebb kincsünk lesz a mennyben (Mt 6:20).

Miért olyan könnyű belegabalyodni a gazdagság és az anyagi javak vágyába? A megélhetésünkhöz mindannyiunknak szükségünk van valamennyi pénzre, de miért akarunk mindig többet, bármennyink is legyen?

NAGYRAVÁGYÁS

Jézus földi szolgálatának a kereszttel előtti, utolsó hetét tanulmányozva folyton bátorítást és ihletet találunk. Abba is betekinthetünk ez által, hogyan készített helytelen tettekre és beszédre a nyugtalanság és a nagyravágyás.

Olvassuk el Lk 22:14-30 részét, és gondolkodjunk el azon, mit érezhetett Jézus, amikor a tanítványai arról vitakoztak az ünnepélyes vacsora alkalmával, hogy ki lesz közöttük a legnagyobb (Lk 22:24)! A hatalmas jelentőségű eseményről mi terelte a figyelmüket az emberi nagyság felé?

Ritkán beszélgetünk arról, hogy ki a nagyobb a gyülekezetünkben, a családjunkban vagy a munkahelyünkön. Lehet, hogy többször gondolunk rá, de mégis ki beszél erről nyíltan? Nem ez volt az első eset, amikor ez a kérdés felmerült Jézus követői között. Mt 18:1 verse beszámol róla, hogy a tanítványok burkoltabb módon utaltak erre: „*Ki a nagyobb a mennyek országában*” (RÚF)? Jézus egy szemléltető példával válaszolt nekik. Magához hívott egy kisgyereket, és a kör közepére ültette. Az emberek szeme kikerekedett, felhúzták a szemöldöküket. Jézus tette magyarázatra szorult, amit a Mester Mt 18:3 versében meg is adott: „*Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába*” (RÚF). A megtérés szerepe kulcsfontosságú abban, hogy valódi nyugalmat találjunk Jézusban. Felismerjük, hogy szükségünk van külső segítségre. Hirtelen ráeszmélünk, hogy nem számíthatunk önmagunkra, hanem Krisztusra kell hagyatkoznunk. A Mester lényegében ezt mondta a tanítványainak: *Bízzatok bennem, hagyatkozzatok rám úgy, mint ez a kisgyerek! Az a valódi nagyság, ha nem a jogainkhoz ragaszkodunk, hanem magunkévá tesszük Isten országának elveit.* Sajnos úgy tűnik, a tanítványok nem tanulták meg ezt a leckét akkorra, amikor Jézus elfogyasztotta velük az utolsó vacsorát. Civakodásukkal és belviszályukkal elrontották a tökéletes közösség pótolhatatlan pillanatát. Még mindig ez volt a helyzet, a Jézussal töltött évek, a közös szolgálatok után is, miután a lábánál ülve hallgatták Őt és tanultak tőle? Milyen szomorú példája ez az emberi szív romlottságának! Viszont a jó oldalát nézve, gondoljunk az Úr szüntelen kegyelmére, hogy Jézus nem mondott le róluk, még szálnalmas beszélgetésük ellenére sem!

Bűnös emberként általában vágyunk önmagunk felmagasztalására. Miért hathatós ellenszere ennek az, ha a keresztre feszített Jézusra összpontosítunk?

KÉPMUTATÁS

Képmutató az, aki szerepet játszik, aki másnak akarja magát feltüntetni, mint aki valójában. *Máté evangéliuma* 23. fejezete hétszer használja ezt a kifejezést, amikor Jézus nyilvánosan megpirongatta a zsidó vallási vezetés csúcsán álló írástudókat és farizeusokat (Mt 23:13-15, 23, 25, 27, 29). Amint az evangéliumok bemutatják, kegyelmet és bűnbocsánatot kínált a házasságtörőknek, a vámszedőknek, a prostituáltaknak, sőt még a gyilkosoknak is, de kevés türelmet tanúsított a képmutatók iránt (lásd a többi hivatkozást Mt 6:2, 5, 16; 7:5; 15:7-9; 22:18 versieiben).

Olvassuk el Mt 23:1-13 szakaszát, majd soroljuk fel a képmutatók Jézus által említett négy fő jellemzőjét!

Jézus négy tulajdonságát említi az írástudóknak és a farizeusoknak. A Kr. u. 1. században a judaizmus palettáján a farizeusok képviselték a konzervatív vallási jobboldalt. Az írott és a szájhagyományban élő törvény foglalkoztatta őket, hangsúlyozták a rituális tisztaságot. A másik oldalon a sadduceusok voltak, a jobbára tehetős vezetők csoportja, akiket gyakran elit papi osztályként azonosítottak. A hellenizmus hatása alatt (pl. beszéltek görögül, jártasak voltak a görög filozófiában) nem hittek az ítéletben vagy a túlvilágban. Liberálisokként jellemezhetnénk őket. Mindkét csoport hajlott a képmutatásra. Jézus szerint képmutatók vagyunk, ha nem azt tesszük, amit mondunk, amikor nehezebbé tesszük másoknak a vallást, miközben önmagunkat nem ugyanolyan mérce szerint mérjük, amikor arra vágyunk, hogy a vallási buzgalomunk miatt dicsérjenek, illetve amikor olyan tiszteletet és elismerést követelünk a magunk számára, ami egyedül a mennyei Atyát illeti. Krisztus szavai élesek és lényegre törőek voltak, Ő azonban mindig tele volt szeretettel és törődéssel azok iránt is, akiket képmutatóknak nevezett. „Isteni szánakozás tükröződött Isten Fiának arcán, amikor egy sóvárgó pillantást vetett a templomra és a hallgatókra. Mély szívfájdalomtól elcsukló hangon, keserű könnyek között kiáltott fel: »Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad« (Mt 23:37)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 523. o.).

Miért nem kell vallási vezetőnek lennünk ahhoz, hogy beleessünk a képmutatás bűnébe, amit Jézus itt olyan szigorúan elítélt? Hogyan vehetjük észre a képmutatást a saját életünkben, és miként szabadulhatunk meg tőle?

SZABADULÁS A NYUGTALANSÁGTÓL

Olvassuk el Jn 14:1-6 részét! Mit tehetünk, hogy nehéz helyzetekben ne nyugtalanodjon a szívünk? Mi a titka annak, hogy felül tudjunk kerekedni a pártoskodáson, az önzésen, a nagyravágyáson vagy a képmutatáson és valóban megnyugodjunk?

Mindig Jézussal kezdődik az, ha le tudjuk győzni a nyugtalanosságot. Ő az út, az igazság és az élet. Ő tudja a helyes irányt, amikor céltalanul bolyongunk a médiától áthatott életünk pusztájában. Isteni Törvényhozóként Ő testesíti meg az igazságot és az Ő Lelke vezet majd el bennünket minden igazságra (Jn 16:13). Ő az élet - és nem csak akármilyen élet -, amikor fáj valami, fáradtak, törődöttek, betegek vagyunk és elcsüggedtünk. Bőséges életet ígért nekünk (Jn 10:10). Ennek része az örök otthon és az örök élet is, de már a más minőségű földi élet is. A Teremtő képes most is többet adni annál, mint gondolnánk.

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek” - Jézus arra hív, hogy várakozással éljünk. Ő fel tud minket emelni, amikor rossz a kedvünk. Ő az, aki nemcsak megkezdte, hanem be is fejezi bennünk a jó munkát, amikor küszködünk a sötétséggel és a bűnnel (Fil 1:6).

Mindig tekintsünk az ígéretre, amit Jézusban kaptunk, bármilyen nehéz a helyzet (ami lehet igen rossz is)! Ő olyan „helyet” készít nekünk, ahol örökre eltűnik a fájdalomunk, a nyugtalanosságunk és a szenvedésünk. Ezt a reménységet kaptuk Krisztus Jézusban, és mindannyiunknak szól, legyen bárkik, bármilyen háttérrel, akármilyen hitvány életet éltünk vagy élünk most.

A lényeg, hogy mindenképpen Istenhez menjünk a gyengeségünkben, a fájdalomunkban és az általános bukott állapotunkban. Tudhatjuk, hogy Ő ezek ellenére is elfogad. Erről szól a kegyelem, ezért kell hinnünk, hogy megkapjuk, ha hittel kérjük!

Olvassuk el Jer 3:22 versét! Mit kér tőlünk Isten, és mit ígér válaszként?

Gondoljunk Jézus szavaira: „ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3)! Ezek szerint mennyire lényeges, meghatározó a második advent ígérete? Miért olyan értékes ez, főleg nekünk, adventistáknak (tekintettel a holtak állapotával kapcsolatos hitünkre)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az énközpontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcsstermés. Ha elfogadta Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus szeretetéről és jóságáról! Végezz el minden kínálkozó feladatot! Érez felelősséget másokért, és minden hatalmadban álló eszközzel igyekezz megmenteni az elveszetteket! Ha befogadod Krisztus Lelkét, az önzetlen szeretet és másokért való szolgálat lelkét, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 40. o.).

A gyülekezet tagjainak problémáit illetően: „ha Isten kegyelme nem hatja át minden fél szívét, az illető csoportok, akik között nézeteltérések merültek fel, órákon át képesek egymással elvitatkozni. Nemcsak saját idejüket fecserlik el, hanem Isten szolgálát is arra kényszerítik, hogy végighallgassák vitáikat. Ha félretennék a büszkeséget és az önzést, öt perc alatt el lehetne intézni a legnehezebb ügyet is” (Ellen G. White: *Early Writings*. 119. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondoljuk végig az osztályban, hogyan kerekedhetünk felül az önzésen a gyakorlatban! Hogyan vállalhatunk felelősséget egymás előtt, hogy ez megvalósuljon?
- 2) Az ambíció önmagában véve nem rossz. Hogyan várhatunk nagy dolgokat Istentől anélkül, hogy teljesen hatalmába kerítene bennünket a nagyravágyás?
- 3) A legtöbben nem mutatják ki a nagyravágyást, a képmutatást, az önzést vagy az irigységet, sokkal tetszetősebb álarcot tudnak felvenni. Viszont a felszín alatt ott húzódnak e rossz tulajdonságok, hasonlóan a nyárfa hatalmas gyökérrendszeréhez. Hogy néz ki a való életben a jellemváltozás, amit a Lélek irányít? Hogyan győzhetjük le a nyugtalanságot és lelhetünk igazi nyugalomra Jézusban?
- 4) Időzzünk még egy kicsit a csütörtöki rész utolsó kérdésénél, ami a második advent jelentőségével kapcsolatos! Elvégre milyen reményünk volna különben? Mi hasznunk lenne Krisztus első eljövételéből? Ugyanis tudjuk, hogy a halottak alszanak a feltámadásig, ami pedig csak a második adventkor következik be.

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:
AMIKOR TALPUNKON

Amikor talpunkon átég
a rejtelmes igazság,
amikor utunk során
torkunkon akad
a sorsszerű mozzanat,
nehéz megszokni,
hogy még sincs igazunk.